

Het Boek Daniël - Nummer Honderddertien

Onthulling van de drievoudige toepassing van profetie: inzicht in de betekenis van 11 september 2001 in bijbelse context

Jeff Pippenger
2024-03-03

Toen de Heer Zijn volk van de laatste dagen op 11 september 2001 terugleidde naar Jeremia's „oude paden”, had Hij reeds de regel van de drievoudige toepassing van de profetie aangeduid.

Zo zegt de HEERE: Gaat staan aan de wegen, en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, en wandelt daarop; zo zult gij rust vinden voor uw zielen. Maar zij zeiden: Wij zullen daarop niet wandelen. Ook heb Ik wachters over u gesteld, zeggende: Luistert naar het geluid van de bazuin. Maar zij zeiden: Wij zullen niet luisteren. Jeremia 6:16, 17.

Toen de Heer Zijn volk terugbracht tot de oude paden, zouden zij rust vinden (de late regen), en vervolgens werd aan de wachters een bazuinboodschap gegeven. Alle profeten duiden op de volmaaktste wijze het einde van de laatste dagen aan, zodat de bazuinboodschap van de laatste dagen de laatste bazuin zou zijn, namelijk de zevende bazuin, die het derde wee is.

Toen Zijn volk van de laatste dagen begon te wandelen in de oude paden, werd erkend dat de kenmerken van het eerste wee een specifieke symbolische historische leider aanwezen (Mohammed), en dat het tweede wee hetzelfde deed (Osman). Er werd vastgesteld dat ook elk van de eerste vier bazuinen specifieke symbolische leiders had om de bazuin te identificeren, en toen werd erkend dat Osama bin Laden de symbolische leider van het derde wee was.

Mohammed werd geassocieerd met Arabië, en Osman was het symbool van het Ottomaanse Rijk in Turkije, en Osama bin Laden vertegenwoordigde de wereldwijde islamitische terreur, hoewel hij, evenals Mohammed, een Arabier was.

Men erkende ook dat de eerste wee de legers van Rome verwondde en dat de tweede wee de legers van Rome doodde. Vervolgens werd 11 september 2001 erkend als het moment waarop de islam van de derde wee het leger van Rome (de Verenigde Staten) verwondde, maar dat zij bij de zondagswet het leger van Rome zal doden, wanneer de Verenigde Staten tot hun einde komen als het zesde koninkrijk van de Bijbelprofetie en hun nationale soevereiniteit overgeven aan de drievoudige verbintenis van de draak, het beest en de valse profeet.

Er werd erkend dat de Verenigde Staten het beest uit de aarde waren met twee horens van macht. Een primair profetisch kenmerk van het beest uit de aarde is dat het verandert van een lam in een draak. Profetisch gezien vertegenwoordigen horens kracht, en de kracht van het beest uit de aarde was het republicanisme en het protestantisme, voorgesteld als de twee horens van het beest uit de aarde. Maar nu, in de laatste dagen, zijn de twee krachten van het beest uit de aarde veranderd in militaire en economische macht. Op 11 september 2001 trof de islam van de derde wee de aarde,

een symbool van het beest uit de aarde, het Pentagon, een symbool van zijn militaire macht, en de Twin Towers in New York City, een symbool van zijn economische kracht.

Toen tevens werd onderkend dat zowel de aanvangsgeschiedenis van het eerste wee als de eindgeschiedenis van het tweede wee beide een illustratie vormden van de verzegeling van de honderdvierenvijftigduizend, werd bij de komst van het derde wee, toen de grote gebouwen van New York werden neergehaald, vastgesteld dat het verzegelingsproces van de honderdvierenvijftigduizend was begonnen.

“Waar komt het woord vandaan dat ik heb verklaard dat New York door een vloedgolf zal worden weggevaagd? Dit heb ik nooit gezegd. Ik heb gezegd, toen ik zag hoe daar de grote gebouwen verrezen, verdieping op verdieping: ‘Wat vreselijke taferelen zullen er plaatsvinden wanneer de Heere zal opstaan om de aarde geducht te doen beven! Dan zullen de woorden van Openbaring 18:1–3 vervuld worden.’ Het gehele achttiende hoofdstuk van Openbaring is een waarschuwing voor wat over de aarde komt. Maar ik heb geen bijzonder licht met betrekking tot wat over New York komt, behalve dat ik weet dat op een dag de grote gebouwen daar zullen worden neergehaald door het keren en omkeren van Gods macht. Uit het mij gegeven licht weet ik dat er verwoesting in de wereld is. Eén woord van de Heere, één aanraking van zijn machtige kracht, en deze massieve bouwwerken zullen vallen. Er zullen taferelen plaatsvinden waarvan wij ons de verschrikking niet kunnen voorstellen.” Review and Herald, 5 juli 1906.

Het „verderf dat in de wereld is” is het karakter van de islam, want zijn karakter wordt in Openbaring, hoofdstuk negen, vers elf, voorgesteld als Apollyon en Abaddon.

En zij hadden een koning over zich, namelijk de engel van de bodemloze put, wiens naam in de Hebreeuwse taal Abaddon is, maar in de Griekse taal heeft hij de naam Apollyon. Openbaring 9:11 (NEGEN ELF).

De betekenis van de naam, of het karakter, van de koning die de islam regeert, zowel in het Hebreeuws als in het Grieks, zoals weergegeven door de twee namen, is „dood” en „verderf”, hetgeen zich voordeed op 11 september 2001, toen de grote gebouwen van New York werden neergehaald. Op dat moment begon Openbaring hoofdstuk achttien, verzen één tot en met drie, in vervulling te gaan.

Er werd erkend dat de eerste vermelding van de wilde man van de islam in het boek Genesis het Hebreeuwse woord gebruikte voor de „wilde Arabische ezel”, dat in het vers was vertaald als een „wilde man”. Het symbool van de islam is de paardenfamilie, en in Openbaring hoofdstuk negen werd zij eveneens voorgesteld als een strijdros. Op de heilige kaarten van Habakuk, waarvan Gods volk was meegedeeld dat zij „niet veranderd mochten worden”, werd de islam eveneens voorgesteld door de strijdrossen.

En de engel des Heren zei tot haar: Zie, gij zijt zwanger en zult een zoon baren, en gij zult hem de naam Ismaël geven; want de Here heeft uw verdrukking gehoord. En hij zal een wilde man zijn; zijn hand zal tegen ieder mens zijn, en de hand van ieder mens tegen hem; en hij zal wonen in het aangezicht van al zijn broeders. Genesis 16:11, 12.

De eerste vermelding van de geboorte van Ismaël werd verbonden met een „weerhouding”, die een primair symbool werd dat met de islam geassocieerd werd.

Nu baarde Sarai, Abrams vrouw, hem geen kinderen; en zij had een dienstmaagd, een Egyptische, wier naam Hagar was. En Sarai zeide tot Abram: Zie toch, de HEERE heeft mij verhinderd te baren; ga toch in tot mijn dienstmaagd; wellicht zal ik door haar kinderen verkrijgen. En Abram luisterde naar de stem van Sarai. Genesis 16:1, 2.

Reeds bij die allereerste vermelding van de islam, zoals vertegenwoordigd door de geboorte van Ismaël, wordt onderwerping beklemtoond. Het begrip onderwerping is fundamenteel voor de godsdienst van de islam. Het woord „islam” is afgeleid van twee Arabische woorden, „salaam”, dat „vrede” betekent, en „aslama”, dat „zich onderwerpen” of „zich overgeven” betekent. De islam leert dat gelovigen hun wil in alle aspecten van het leven moeten onderwerpen aan de wil van Allah (God). Toen Sara eenmaal beseftte dat zij een verkeerde beslissing had genomen door Abraham aan te moedigen Hagar te nemen en Ismaël voort te brengen, verkreeg zij van Abraham toestemming om Hagar hard te behandelen, waardoor Hagar uit het huis van Abraham vluchtte. Daar ontving zij een boodschap van de engel.

Maar Abram zei tot Sarai: Zie, uw dienstmaagd is in uw hand; doe met haar wat goed is in uw ogen. En toen Sarai haar hard behandelde, vluchtte zij van haar aangezicht. En de Engel des HEEREN vond haar bij een waterbron in de woestijn, bij de bron op de weg naar Sur. En Hij zei: Hagar, dienstmaagd van Sarai, vanwaar komt gij, en waarheen zult gij gaan? En zij zei: Ik vlucht van het aangezicht van mijn meesteres Sarai. Toen zei de Engel des HEEREN tot haar: Keer terug naar uw meesteres, en onderwerp u onder haar handen. Verder zei de Engel des HEEREN tot haar: Ik zal uw nageslacht zeer vermenigvuldigen, zodat het vanwege de menigte niet geteld zal kunnen worden. Ook zei de Engel des HEEREN tot haar: Zie, gij zijt zwanger en zult een zoon baren, en gij zult hem de naam Ismaël geven, omdat de HEERE uw verdrukking gehoord heeft. En hij zal een wilde man zijn; zijn hand zal tegen allen zijn, en ieders hand tegen hem; en hij zal wonen tegenover al zijn broeders. Genesis 16:6–12.

De bedwanghouding van de islam, de „onderwerping” die het karakter van de godsdienst van de islam vertegenwoordigt, en de rol van de islam liggen alle besloten in de eerste vermelding van Ismaël, en vertegenwoordigen het profetische DNA van de islam zoals die wordt voorgesteld door de drie weeën van Openbaring. Zodra de Heere Zijn volk op Jeremia's oude paden had gebracht, herkenden zij ook dat de „vier winden” die door de vier engelen van Openbaring hoofdstuk zeven in bedwang worden gehouden, specifiek de vier winden van de islam zijn.

„Engelen houden de vier winden tegen, voorgesteld als een verbolgen paard dat tracht los te breken en over het oppervlak van de gehele aarde voort te stormen, terwijl het verwoesting en dood op zijn weg brengt.” Manuscript Releases, deel 20, 217.

Het „toornige paard” van de islam, dat tevens de „vier winden” zijn die worden „tegengehouden” terwijl de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend wordt volbracht, dragen „dood en verderf” (Abaddon en Apollyon) in hun „spoor”. Evenals de beperking die aan Hagar werd opgelegd, dat profetische kenmerk in het symbool van de islam plaatste, worden zowel de vier

winden als het toornige paard tegengehouden, en met dat gegeven voor ogen werd erkend dat het begin van de eerste wee een beperking op de islam aanduidt, zoals weergegeven door het historische bevel van Abubakar.

En hun werd geboden het gras der aarde, noch enig groen gewas, noch enige boom te beschadigen, maar alleen die mensen die het zegel van God niet op hun voorhoofden hebben. Openbaring 9:4.

Regel op regel maakt het begin van het tweede wee, dat in de drievoudige toepassing van de drie weeen over het begin van het eerste wee wordt geplaatst, de loslating van de vier engelen kenbaar, die in het vers de ontkenning van de tweede grote jihad van de islam vertegenwoordigt.

Zeggende tot de zesde engel die de bazuin had: Maak de vier engelen los die gebonden zijn bij de grote rivier de Eufraat. Openbaring 9:14.

Men begreep daarom dat aan het begin van de derde wee de islam zowel zou worden losgelaten als beteugeld, wat juist de getuigenis van Zuster White is.

„In die tijd, terwijl het werk der verlossing ten einde loopt, zal benauwdheid over de aarde komen, en de volken zullen vertoornd zijn, maar in toom gehouden worden, opdat zij het werk van de derde engel niet verhinderen. In die tijd zal de ‘spade regen’, of verkwikking van het aangezicht des Heeren, komen om kracht te geven aan de luide stem van de derde engel, en om de heiligen voor te bereiden om stand te houden in de tijd wanneer de zeven laatste plagen zullen worden uitgegoten.” Early Writings, 85.

Toen het historische verslag van de islam werd onderzocht, bleek dat de oorlogvoering en de prestaties van de Arabische islam van de eerste wee door de islam worden verstaan als „de eerste grote jihad”, en dat de oorlogvoering van het Ottomaanse Rijk die begon toen de vier engelen werden losgelaten door de islam wordt verstaan als „de tweede grote jihad”. In overeenstemming met de drievoudige toepassing gelooft de islam dat de derde en laatste grote jihad op 11 september 2001 begon. Zoals William Miller eens schreef: „Geschiedenis en profetie stemmen overeen.”

De toepassing „regel op regel” van een loslating en gelijktijdige beteugeling, zoals weergegeven door het over elkaar heen leggen van de aanvangsprofetische lijn van het eerste en tweede wee, werd volkomen bevestigd door de Geest der Profetie, en onmiddellijk nadat de islam op 11 september 2001 had toegeslagen, legde president George W. Bush een wereldwijde beteugeling op aan de islam door zijn oorlog tegen het terrorisme te beginnen. Het gelijktijdig loslaten en beteugelen van het „toornige paard” van de islam werd bevestigd door de Bijbel, de Geest der Profetie en ook door de geschiedenis.

Zij die „het Lam volgen” terug naar de oude paden van de Millerieten, vinden de „rust”, die de late regen is, waarvan zuster White aangeeft dat deze begint wanneer de volken vertoornd zijn, maar in bedwang worden gehouden, zoals zij waren op 11 september 2001.

“In die tijd, terwijl het werk van de zaligheid ten einde loopt, zal benauwdheid over de aarde komen, en de naties zullen toornig zijn, doch in bedwang gehouden worden, opdat zij het werk van de derde engel niet verhinderen. In die tijd zal de ‘late regen’, of verkwikking van het

aangezicht des Heren, komen om kracht te geven aan de luide stem van de derde engel en om de heiligen voor te bereiden staande te blijven in de tijd waarin de zeven laatste plagen zullen worden uitgestort.” Early Writings, 85.

Degenen die „het Lam volgen” terug naar de oude paden van de Millerieten, vinden de „rust”, die de late regen is, welke Zuster White aanduidt als beginnend toen de machtige engel van Openbaring achttien neerdaalde op 11 september 2001.

“De late regen zal neerdalen op het volk van God. Een machtige engel zal uit de hemel neerdalen, en de gehele aarde zal verlicht worden door zijn heerlijkheid.” Review and Herald, 21 april 1891.

Die machtige engel daalde neer toen de gebouwen van New York werden neergehaald; de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend begon, en de late regen begon te sprenkelen. Degenen die werden teruggedleid naar Jeremia’s oude paden en de „rust” vonden, die de late regen is, erkenden toen dat Jesaja’s „rust en verkwikking” eveneens de late regen was, maar dat zij ook een aanduiding was van de beproeving die op 11 september 2001 Gods volk tegemoettrad, en in het bijzonder de „spotters” die „Jeruzalem bestuurden”. Zij kwamen tot het inzicht dat de beproeving tweeledig was, want zij vertegenwoordigde de boodschap van de islam van het derde wee, en evenzeer vertegenwoordigde zij de bijbelse methodologie die de boodschap van de late regen bevestigde.

Tot wie Hij zei: Dit is de rust, waarmee gij de vermoeide rust moogt geven; en dit is de verkwikking; toch wilden zij niet horen. Maar het woord des Heeren was hun gebod op gebod, gebod op gebod; regel op regel, regel op regel; hier een weinig en daar een weinig; opdat zij zouden heengaan en achterwaarts vallen, en verbreizeld worden, en verstrikt, en gevangen genomen. Daarom, hoort het woord des Heeren, gij spotters, die heerst over dit volk dat in Jeruzalem is. Jesaja 28:12–14.

Het wandelen in de oude paden stelde Gods volk van de laatste dagen vervolgens in staat te zien dat de gelijkenis van de tien maagden, die „de ervaring van het adventvolk illustreert”, tijdens de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend „tot op de letter” moest worden herhaald. Het getuigenis van de geschiedenis waarin de gelijkenis voor het eerst werd vervuld, wees uit dat Habakuk hoofdstuk twee daarmee rechtstreeks verbonden was en er deel van uitmaakte. Daarom vertegenwoordigde de „twist” van Habakuk twee de beproeving van de rust en de verkwikking, waarnaar de spottende mannen weigerden te luisteren. Terwijl getrouwe Bijbelonderzoekers de oude paden bleven onderzoeken, beseften zij dat niet alleen de gelijkenis van de tien maagden en Habakuk twee dezelfde profetie waren, maar ook Ezechiël hoofdstuk twaalf.

‘Een gedeelte van Ezechiëls profetie was eveneens een bron van kracht en troost voor de gelovigen: “Het woord des Heren kwam tot mij, zeggende: Mensenkind, wat is dat spreekwoord dat gij in het land Israël hebt, zeggende: De dagen worden verlengd, en elk gezicht faalt? Zeg hun daarom: Zo zegt de Heere HEERE.... De dagen zijn nabij, en de vervulling van elk gezicht.... Ik zal spreken, en het woord dat Ik spreken zal, zal geschieden; het zal niet langer worden uitgesteld.” “Zij van het huis Israëls zeggen: Het gezicht dat hij ziet,

is voor vele dagen die nog komen moeten, en hij profeteert van tijden die veraf zijn. Zeg hun daarom: Zo zegt de Heere HEERE; Geen van Mijn woorden zal nog langer worden uitgesteld, maar het woord dat Ik gesproken heb, zal geschieden.” Ezechiël 12:21–25, 27, 28.’ The Great Controversy, 393.

De periode van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend, zoals voorgesteld door de adventbeweging van 1840 tot 1844, vertegenwoordigt de tijdsperiode in de laatste dagen, wanneer “de vervulling van elk gezicht” “zal geschieden”. De profetische geschiedenis van de eerste wee, gelegd op de profetische geschiedenis van de tweede wee, identificeert de profetische geschiedenis van de derde wee, die de profetische geschiedenis is van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend. Zij is tevens de geschiedenis van 1840 tot 1844. Zij is tevens de geschiedenis waarin het werk van de boodschapper die de weg bereidt voor de Boodschapper van het Verbond, wordt volbracht. Het is de geschiedenis waarin de twee horens van het beest uit de aarde een overgang doormaken van de zesde tot de “achtste”, die “uit de zeven” is. Het is de geschiedenis waarin de twee profeten worden gedood op de straat, in hoofdstuk elf van Openbaring.

Even betekenisvol echter is het feit dat, omdat Gods woord nooit faalt, in samenhang met het beginsel dat alle profeten meer over de laatste dagen spreken dan over enige andere periode, op 11 september 2001 de „profetische dagen nabij zijn”, waarin de „woorden die” God gesproken heeft „in vervulling zullen gaan”, en „het zal niet langer uitgesteld worden.”

De opstand van 1863 bestemde het Laodiceaanse adventisme ertoe in de woestijn rond te zwerven totdat zij allen gestorven waren. De Heer keerde op 11 september 2001 tot die geschiedenis terug, zoals Hij met het oude Israël bij Kades had gedaan.

Het eerste bezoek aan Kades bracht de opstand van de tien verspieters voort en leidde tot de tijd van omzwerving in de woestijn. Aan het einde van de veertig jaar keerden zij terug naar Kades, en daar sloeg Mozes de Rots een tweede maal en werd hem de toegang tot het Beloofde Land ontzegd, maar zij gingen er binnen met Jozua. 11 september 2001 duidt de laatste generatie aan, en God zal Zijn Woord niet langer uitstellen.

Wij zullen dit feit in het volgende artikel behandelen.

„De geschiedenis van Israëls leven in de woestijn werd opgetekend ten behoeve van het Israël Gods tot aan het einde der tijden. Gods handelingen met de omzwervenden in de woestijn, in al hun heen- en weertrekken, in hun blootstelling aan honger, dorst en vermoeidheid, en in de treffende openbaringen van Zijn macht tot hun verlichting, vormen een goddelijke gelijkenis, vol waarschuwing en onderricht voor Zijn volk in alle eeuwen. De veelsoortige ervaring van de Hebreëen was een leerschool ter voorbereiding op hun beloofde woonplaats in Kanaän. God wil dat Zijn volk in deze laatste dagen met ootmoedige harten en leerzame geesten de vurige beproevingen overziet waardoor het oude Israël is heengegaan, opdat zij onderwezen worden in hun voorbereiding op het hemelse Kanaän.”

“De rots die, getroffen op Gods bevel, haar levend water deed uitstromen, was een symbool van Christus, geslagen en verbrijzeld, opdat door zijn bloed een bron bereid zou worden tot

zaligheid van de verloren gaande mens. Zoals de rots eenmaal was geslagen, zo moest Christus ‘eens geofferd worden om veler zonden te dragen.’ Maar toen Mozes in zijn overijling de rots te Kades sloeg, werd het schone symbool van Christus geschonden. Onze Heiland mocht niet een tweede maal geofferd worden. Zoals het grote offer slechts eenmaal werd gebracht, is het voor hen die de zegeningen van zijn genade zoeken alleen nodig te vragen in Jezus’ naam,—de verlangens van het hart uit te storten in een boetvaardig gebed. Zulk een gebed zal voor het aangezicht van de HEERE der heerscharen de wonden van Jezus brengen, en dan zal opnieuw het levengevende bloed uitvloeien, gesymboliseerd door het stromen van het levende water voor het dorstende Israël.”

‘Alleen door een levend geloof in God en nederige gehoorzaamheid aan zijn geboden kan de mens hopen de goddelijke goedkeuring te verkrijgen. Bij die machtige wonderdaad te Kades verloor Mozes, vermoeid door het voortdurende gemor en de opstandigheid van het volk, zijn almachtige Helper uit het oog; hij sloeg geen acht op het bevel: “Spreekt tot de rots, en zij zal haar water geven;” en zonder de goddelijke kracht werd hij overgelaten om zijn levensverslag te ontsieren door een openbaring van hartstocht en menselijke zwakheid. De man die zuiver, standvastig en onzelfzuchtig had behoren te blijven, en had kunnen blijven, tot aan het einde van zijn werk, werd ten slotte overwonnen. God werd onteerd voor de vergadering van Israël, waar Hij geëerd en zijn naam verheerlijkt had kunnen worden.’

„Het oordeel dat onmiddellijk over Mozes werd uitgesproken, was buitengewoon smartelijk en vernederend,—dat hij met het opstandige Israël moest sterven vóór hij de Jordaan zou oversteken. Maar zal de mens beweren dat de Heere streng heeft gehandeld met Zijn dienstknecht om die ene overtreding? God had Mozes geëerd zoals Hij geen ander mens die toen leefde had geëerd. Hij had zijn zaak telkens weer gerechtvaardigd. Hij had zijn gebeden verhoord en had met hem van aangezicht tot aangezicht gesproken, zoals een mens met een vriend spreekt. Juist naar de mate van het licht en de kennis die Mozes had genoten, werd zijn schuld des te groter.” Signs of the Times, 7 oktober 1880.